

paa en virkelig Realitetsopfattelse af vor Politik. Det er — jeg maa maaske bruge et meget mildt Udtryk — et idealistisk Forslag. Man siger: Dette, vi her tænke os, det er det fuldkomneste, det bedste, og det bør I tage, og hvis I ikke ville tage det, saa bliver der ingenting, det kommer ikke os ved, saa have vi hævdet vor Samvittighedsfrihed, vi have sagt det, det er vor Overbevisning, saa gaa vi, og saa lade vi Landet gaa til Grunde. Det er et Standpunkt, som jeg aldeles ikke forstaar, at det i en lovgivende Forsamling er muligt at gaa ind paa. Jeg kan villig indrømme, at hvis vi var en stor Diskussionsklub, var det et overordentlig smukt Standpunkt, men det ere vi jo ikke, vi have Ansvar for alt, hvad der sker her, og vi have Ansvar for Landets Bestaaen i Fremtiden. Derfor maa man, hvis man ser, at det, man foreslaar, er ugennemførligt, enes om noget, der kan føres igennem.

Og hvad er da her det virkelig reale Grundlag for en gennemførlig Politik her i Landet? Det er Valgdagen. Valgdagens Resultat giver virkelig Maalestokken for, hvad der er og kan være dansk Realpolitik, og hvad der kun er Idealpolitik. Men hvad er Valgdagens Resultat? Valgdagen, som denne Gang betyder meget mere end alle andre Valgdage, fordi dette Valg netop har fundet Sted paa Grundlag af det her foreliggende Spørgsmaal, nemlig Forsvarsspørgsmaalet, har svaret overordentlig tydeligt og klart i 2 Retninger. Den har for det første sagt: Vi ville have Landet forsvaret. Det store Flertal af dem, der have stemt paa Valgdagen, har stemt for et Forsvar og mod en Afvæbning eller, hvad der efter min Mening staar paa lige Fod med Afvæbning, en blot Politivagt. Og samtidig har den samme Valgdag givet et andet Svar, som er lige saa tydeligt og lige saa klart. Den har sagt: Vi ville ikke finde os i, at dette Forsvar bygges nu paa Københavns Landbefæstning, vi fordrer Københavns Landbefæstning udelukket. Det er de to Svar, Valgdagen har givet, og jeg ser ikke, at man, hvis man vil drive Realpolitik, kan komme uden om Valgdagens Svar. Det er det Standpunkt, Regeringen staar paa, og det er det, jeg mener, vi alle maa stille os paa, hvis vi ville have noget ud af det. For det at sige: Vi ville forandre Valgdagens Udtryk, vi skulle nok faa Vælgerne til at stemme anderledes, forekommer mig at være en meget fantastisk Maade at drive Politik paa, for nu have siden atten Hundrede og nogle og halvfjerds, ja endog fra Slut-

ningen af Tresserne, Vælgerne i Danmark indtil Dato, Aar ud Aar ind og under de vanskeligste Forhold hævdet det: Vi ville ikke have København befæstet til Lands. Hvor kan man saa tro, at man nu, hvis man forkaster Resultatet af disse Valg, i Løbet af kort Tid skulde opnaa det modsatte? Der er ikke den fjerneste Udsigt dertil, og det var det, der maatte være, for det ærede Medlem siger meget rigtigt, at det kommer an paa at faa begyndt; hvis vi trække det ud, og der ingenting sker, er det det allerværste; der maa ske noget. Jeg er ganske enig med det ærede kongevalgte Medlem i, at det gaar ikke an, at vi sige: Nu lade vi det ligge, nu drive vi indtil videre Præferencepolitik paa ingen Verdens Ting, vi have hævdet vort Standpunkt, og saa kan det være nok med det. Vi maa rette os efter Valgdagen, og den forlanger Landet forsvaret, men den forlanger samtidig, at Københavns Befæstning skal nedlægges; den forlanger det ikke paa anden Maade, end at den selvfølgelig giver kommende Rigsdage og Regeringer fuld Ret til at sætte i Stedet, hvad de til den Tid maatte anse for nyttigt og nødvendigt. Vi foregribe jo intet, men det, vi gøre, er det mindst mulige, hvis vi virkelig ville forsvare vort Land mod et Angreb fra Udlandet, og hvis vi ville kunne føre en virkelig neutral Udenrigspolitik. Jeg tror derfor, at det vilde være i høj Grad skæbnsvangert, ikke blot for det Parti, der i dette Øjeblik vilde hindre, at der kom en Forsvarsordning her i Landet, men for hele Landets fremtidige Bestaaen, om det blev muligt at forkaste eller forhindre Gennemførelsen af den Overenskomst, hvorpaa Regeringen staar, og i Henhold til hvilken den stiller sit Forslag. Jeg tillader mig derfor at anbefale, at man stemmer for Lovforslaget.

Ordføreren (Jørgen Pedersen): Det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Piper) udviklede ret udførligt de Grunde, som maatte tilraade ham og hans Parti at stemme mod Forslaget. Han gjorde opmærksom paa, at man fra den Side havde arbejdet paa at faa Forbedringer indført i de foreliggende Forslag, særlig da i Hærløven, men at disse Bestræbelser kun havde ført til Skuffelser, og at den Ordning, man var kommen til, derfor ikke fra den Side kunde betragtes som tilfredsstillende.

Det er jo i en saadan Forhandling det sidste Ord, man skal mærke sig, og et af det ærede Medlems sidste Ord var dette, at man var nødt til enten at gaa ind paa